30/12/2022

Ζήνα Λυσάνδρου-Παναγίδη: Επιμνημόσυνος λόγος για τον παππού Παναή του Ιλαμιού της Λύσης και τον Γέροντα Γαβριήλ Σιόκουρου

/ Επικαιρότητα

Επιμνημόσυνος λόγος για τον παππού Παναή του Ιλαμιού της Λύσης και τον Γέροντα Γαβριήλ Σιόκουρου, Ηγούμενο της Ι.Μ. Απ. Βαρνάβα

Ξωκκλήσι Αγίου Ευφημιανού της Λύσης

26 Δεκεμβρίου 2022

Της Ζήνας Λυσάνδρου-Παναγίδη,

Δημάρχου Λευκονοίκου

Σεβαστέ μου πατέρα Κωνσταντίνε,

Αγαπημένε μου συνάδελφε Δήμαρχε της ηρωοτόκου Λύσης, αδελφέ μου Αντρέα

Καουρή

Αγαπητέ μου κ. Σίμο, πρώην Δήμαρχε,

Αγαπητέ μου κ. Αντιδήμαρχε,

Φίλοι Δημοτικοί Σύμβουλοι,

Αγαπημένα μέλη της εκκλησιαστικής χορωδίας «Γιάγκος Σουρουλλάς»

Αγαπημένες μου Λυσιώτισσες και αγαπημένοι μου Λυσιώτες,

Νιώθω μεγάλη ευλογία να μιλώ εδώ στο ταπεινό ξωκκλήσι του Αγίου Ευφημιανού για τους δύο σύγχρονους αγίους της Λύσης, τον παππού Παναή του Ιλαμιού και τον Γέροντα Γαβριήλ, για τους οποίους πρέπει να σεμνύνεστε ως κωμόπολη, τους οποίους είχα τη χαρά να γνωρίσω στην προσφυγιά, γι' αυτό σας ευχαριστώ από καρδιάς για την πρόσκληση.

Όσες φορές και να μιλήσω, πάντα έχω κάτι άλλο να πω για τον παππού τον Παναή. Τώρα τι να πω εγώ η Λευκονοικιάτισσα σε Λυσιώτες και Λυσιώτισσες που τον ζήσατε τόσα χρόνια στη Λύση μα και στους Αγίους Αναργύρους; Εσείς ξέρετε ότι προείδε την προσφυγιά μας. Στον λίγο χρόνο που έχω θα θυμηθώ κάποιες χαρακτηριστικές στιγμές που έζησα μαζί του.

Θα ξεκινήσω από το τέλος του, κάπως ανορθόδοξα. Κοιμήθηκε στις 30 Δεκεμβρίου του 1989.

-Υπέφερε κάμποσο καιρό. Τότε ο γλυκός του άγγελος ήταν η παιδίατρος Κατερίνα Παυλίδου, η οποία ερχόταν κάθε μέρα δύο με τρεις φορές για να τον ταΐσει. Πόσες ευλογίες πήρε αυτή η κοπέλα!

-Ευωδίαζε ως έξω στην αυλή της πολυκατοικίας.

-Στην κηδεία του όλοι συμφώνησαν ότι κηδεύαμε έναν άγιο. Ήρεμος. Σαν να κοιμόταν.

Σας εκμυστηρεύομαι ότι έχω τη φωτογραφία του στη βιβλιοθήκη μου και τον καπνίζω καθημερινά, αλλά και προσεύχομαι σε αυτόν και τον παρακαλώ να μας βοηθήσει σε κάθε μας βήμα. Οι προσευχές μου δε σε αυτόν είναι πιο έμπονες, άμα υπάρχει πρόβλημα. Ξέρω ότι ο παππούς ο Παναής, όπως και ο παππούς ο Χατζηφλουρέντζος ο φίλος του από τη Μηλιά, θα ακούσουν τις προσευχές και τις παρακλήσεις μου. Και ξέρω ότι πολλοί και πολλές νιώθουν το ίδιο. Άρα, στη συνείδησή μας είναι άγιος, πριν η εκκλησία τον ανακηρύξει σε άγιο.

Σε αυτό το σημείο, έχω να σας εκμυστηρευτώ κάτι. Είμαι τόσο συγκλονισμένη που δεν αντέχω να μη σας το πω, γιατί είστε άνθρωποι του Θεού οι Λυσιώτες και οι Λυσιώτισσες. Αποκτήσαμε αυτές τις μέρες κι εμείς έναν άγιο. Η Μια Μηλιά και το Λευκόνοικο. Τον θεολόγο μας, πατέρα Παρασκευά Παρασκευά, ο οποίος κοιμήθηκε οσιακά και μαρτυρικά στις 22 Δεκεμβρίου, πριν από τέσσερις ημέρες. Γεννήθηκε στη Μια Μηλιά και διορίστηκε στα τέλη της δεκαετίας του 1950 στην Καμίντζειο Ανωτέρα Σχολή Λευκονοίκου. Νυμφεύτηκε την καλύτερη φιλόλογό μας, το πρότυπό μας, και έμεινε στην κωμόπολή μας. Του οφείλουμε πολλά. Μετά από ένα μαρτύριο 6 χρόνων, καθαγιάστηκε, εξαϋλώθηκε. Ήταν μία οσιακή μορφή στο φέρετρο σαν τους αγίους μας. Σαν τον παππού τον Παναή. Εκείνη τη στιγμή, αυθόρμητα, είπα ότι σήμερα κηδεύουμε έναν άγιο, όπως είπε ο ίδιος ο θεολόγος μας για τον παππού τον Χατζηφλουρέντζο, ο οποίος, όταν πήγαινε με το ποδήλατό του στο Σταυροβούνι, σταματούσε στους φίλους του στη Λύση, τον παππού τον Παναή και τον παππού τον Βασίλη, για να πουν τις εμπειρίες τους και να συμπροσευχηθούν.

Δεν θα σας ξαναπώ για την προσφορά του στη Λύση. Τον θυμάμαι να ψάλλει με τη φωνούλα του στην εκκλησία της Αγίας Θέκλας, στον Προσφυγικό Συνοικισμό των Αγίων Αναργύρων. Να κάθεται και να πλέκει κουβερτούλες, με τις οποίες πάντα σκέπαζε τα πόδια του, εκεί στην άκρη του ηλιακού του προσφυγικού τους σπιτιού. Να λάμπει το πρόσωπό του από χαρά κάθε φορά που μας έβλεπε να μπαίνουμε μέσα. Να γελά μαζί μας. Να μας μιλά για την αγάπη του Θεού. Για την Παναγία της Λύσης του που ήταν νεωκόρος. Να μας μιλά με παραβολές. Να κάνουμε μαζί απόδειπνα και τους χαιρετισμούς της Παναγίας. Να γελάμε. Να τον ακούμε να μας διδάσκει και να κρεμόμαστε από τα χείλη του.

Βιώσαμε και το προορατικό του χάρισμα. Την παρηγοριά του. Έβλεπε πολλά μελλούμενα ο παππούς ο Παναής. Παραδίπλα και ο παππούς Βασίλης να συμφωνεί με τον κουμπάρο του και η θεία Τρυφωνού να μας φτιάχνει τον καφέ με καπήρες, με κουλούρια της παπαδιάς και χαλλούμια από τα Λεύκαρα που έφερνε ο γιατρός. Σε αυτό το σπιτάκι βιώσαμε τη λυσιώτικη φιλοξενία. Ήταν όλος αγάπη. Φωτεινός. Γελαστός. Πράος. Ήταν ένας κοσμοκαλόγερος. Ένας λεβέντης του Θεού που αγαπούσε πάνω από όλους την Παναγία μας. Όλη μέρα έλεγε την ευχή. Διάβαζε τα

ιερά βιβλία και αντέγραφε με καλλιτεχνικά γράμματα αποσπάσματα. Λεφτά δεν είχε πάνω του. Του έδινε η Τρυφωνού για να ρίξει στο παγκάρι της εκκλησίας. Κοντά του αναπαύτηκαν πολλές ψυχές και βρήκαν τον δρόμο τους. Ήταν όλος αγάπη!

Πιστεύω ακράδαντα ότι η μεγάλη θρησκευτικότητα της Λύσης οφείλεται πρωτίστως στον παππού τον Παναή. Στο προσφυγικό σπιτάκι τους γνώρισα και τις μαθήτριές του που έγιναν μοναχές, αλλά και τον Γέροντα Γαβριήλ. Σαγηνεύτηκα από την καλοσύνη, την ηρεμία, την ηπιότητα, την αγιότητα, το φως που εξέπεμπε το πρόσωπό του. Ο Γέροντας Γαβριήλ σε σκλάβωνε μόλις τον έβλεπες με την ταπεινότητα, την ηρεμία, το χαμόγελό του, τη σοβαρότητά του, την απλότητά του…Ένας ακόμη άνθρωπος του Θεού που σεβόταν τον παππού τον Παναή. Γλυκύτατος! Σου ενέπνεε αμέσως σεβασμό και αγάπη.

Με τον παππού τον Παναή ήταν γείτονες στη Λύση. Γι’ αυτό, μόλις τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο, έμαθε σκαρπάρης κοντά στον παππού τον Παναή, ενώ μετά, με τη βοήθεια του Αρχιμανδρίτη Γεώργιου Παυλίδη από την Ελλάδα, έμαθε βιβλιοδεσία στην Αποστολική Διακονία της Ελλάδας, Από τότε αγάπησε την Ελλάδα και τους Ελλαδίτες αδελφούς μας.

Ο Γέροντας Γαβριήλ ήταν εκείνος που εισηγήθηκε τη δημιουργία των Κατηχητικών Σχολείων στη Λύση, και ανέλαβε και την κατήχηση. Είχε 160 κατηχητόπουλα τα οποία κρατούσε κοντά στον Χριστό. Μέχρι που πήγε στον Απ. Βαρνάβα και κατέβηκε στον τάφο του. Ένιωσε τόση ευωδία που ερχόταν από τον τάφο του Αποστόλου, ώστε αποφάσισε να μονάσει εκεί.

Μαζί με τον παππού τον Παναή έμαθε και την καρδιακή προσευχή.

Στις 28 Οκτωβρίου του 1964 ο Γέροντας Γαβριήλ έλαβε το Μέγα Αγγελικό Σχήμα στη Μονή του Αποστόλου Βαρνάβα. Σε αυτήν που λαχταρούσε να επιστρέψει. Σε ένα μοναστήρι ελεύθερο. Μέχρι τέλους ήλπιζε ότι θα τα καταφέρει. Όμως, έλεγε,

ότι αν δεν το δει, θα το καμαρώσει ελεύθερο από τον ουρανό!

Το όνομά του ήταν Γεώργιος Σιόκουρος. Και χειροτονήθηκε διάκονος στον Ι. Ναό Αγίου Γεωργίου στο Παραλίμνι στις 3/11/1964, και στις 11 Ιουνίου του 1971, όταν γιόρταζε η Μονή του, χειροτονήθηκε ιερέας του Θεού του Υψίστου.

Μετά τη γνωριμία μας στο σπιτάκι του παππού του Παναή, τον είδα στο μετόχι του Κύκκου, όπου ο Επίσκοπος Νικηφόρος του έδωσε ένα κελλάκι, με τον αριθμό 41, όπου συνωστίζονταν πλήθος ανθρώπων να εξομολογηθούν και να αναπαυτούν.

Στις 10 Ιουνίου 2007, παραμονή της εορτής του Αποστόλου Βαρνάβα, τον ενθρόνισαν Καθηγούμενο της Ιεράς Σταυροπηγιακής Μονής του Αποστόλου Βαρνάβα εν εξορία. Κάθε φορά που έκανε αίτηση για θεία λειτουργία στη Μονή του, ερχόταν ο στρατιώτης του Ο.Η.Ε. στο κελλί του για να φέρει την έγκριση για θεία λειτουργία έξω από τη Μονή.

Ο Γέροντας Γαβριήλ, αυτός ο γλυκύτατος μοναχός, άφησε τα εγκόσμια στις 5 Δεκεμβρίου του 2013. Τον έθαψαν στη Μονή του Κύκκου, μέχρι την άγια ώρα που θα τον μεταφέρουν στη Μονή της μετανοίας του.

Αξίζει να αναφέρουμε ότι ο Γέροντας Γαβριήλ το 1974 βρισκόταν στο Άγιο Όρος και πονούσε πολύ για την κατάσταση στο νησί μας. Αγωνιούσε για το μοναστήρι του, για τους δικούς του, προσευχόταν συνεχώς…

«Για τις αμαρτίες μας», έλεγε, «και την αποστασία μας από το θείο θέλημα, επέτρεψε ο Θεός αυτήν τη δοκιμασία μας».

Από τη στεναχώρια του, επηρεάστηκε η καρδιά του και νοσηλεύθηκε στο νοσοκομείο των ιερέων στην Αθήνα. Από τότε πήγε κοντά του η μητέρα του η οποία έκτοτε έμεινε μαζί του.

Στη συνέχεια, για επτά χρόνια αποστάλθηκε για να υπηρετήσει ως ιερέας στο γυναικείο μοναστήρι του Αγίου Δημητρίου Καρακαλά στο Ναύπλιο. Εκεί, εκτός από τη μητέρα του, ήρθε και η αδελφή του. Ο ίδιος ασχολείτο με την αγιογραφία. Μετά γύρισε στην Κύπρο και έμεινε για λίγο στην Ι. Μ. Αγ. Παντελεήμονος, μέχρι που ο Ηγούμενος τότε Νικηφόρος τον έφερε στη Μονή για να εξομολογεί.

Πρέπει να τονίσουμε ότι από το 1996 πρωτοστατεί και εμπνέει στη δημιουργία του εξωκλησιού του Αγίου Ευφημιανού, εδώ στον Κόρνο.

Μπορούμε να μιλούμε ώρα πολλή για τους δύο Γέροντες της Λύσης. Είστε πολύ ευλογημένοι που τους έχετε και προσεύχονται για σας. Θα ήθελα να τελειώσω με κάποιες σκέψεις του Γέροντα Γαβριήλ, με το προορατικό χάρισμα. Έλεγε ότι λόγω

της αλαζονείας του ο Ερτογάν, θα τυφλωθεί και θα κάνει λάθος. «Είμαι πεπεισμένος», έλεγε, «ότι θα γίνει μία ανατροπή και θα ελευθερωθούμε αναίμακτα».

Καταληκτικά, και οι δύο Γέροντες της Λύσης, εξέπεμπαν αγιότητα, δεν ζούσαν για τον εαυτό τους αλλά για τους άλλους με τις ελεημοσύνες τους, με τη θυσιαστική αγάπη τους. Και οι δύο αγάπησαν το εξωκλήσι του Αγίου Ευφημιανού στη Λύση και το περιποιούνταν, προσεύχονταν και έκαναν αγρυπνίες. Μάλιστα, ο λαϊκός τότε Γεώργιος Σιόκουρος συνέταξε το 1944 με ερανισμό την ακολουθία του Οσίου και καθιέρωσε τη γιορτή του και το γραφικό πανηγύρι. Το 1950 με εθελοντές δεντροφύτεψαν τον χώρο με τους ευκαλύπτους και έφτιαξαν σκαλοπάτια για να γίνεται η λιτάνευση.

Σας ευχαριστώ για άλλη μια φορά για την τιμή που μου κάνατε να μιλήσω για τους αγίους Γέροντές σας!

Ας έχουμε όλοι την ευχή τους.

Χρόνια πολλά και καλή χρονιά!